

Ἄμὲ ἡ παντομίμα καὶ ὁ παληάτζος πάλι,
καὶ μάλιστα σὰν πέφτη στειλιάρι δυνατό ;
πῶς 'στὸ Ῥωμῆδ' ἀρέσει νὰ δέρωνται οἱ ἄλλοι,
κι' ἀπὸ μακρυὰ νὰ βλέπῃ τὸ πατιρντί αὐτό.
Φοβᾶται καὶ τὸ ξύλο σὰν τὴν ἐπιδημία,
ἐνῷ τὸ ξύλο εἶναι γιὰ τοῦτον σωτηρία.

Νὰ καὶ τοῦ Παρθενῶνος τὸ νέο περιβόλι !
ἀλλὰ καμμία μέσα δὲν φαίνεται παρθένος,
κι' ἐδῶ 'στὸν Παρθενῶνα ἀρσενικοὶ 'ναὶ ὅλοι . . .
Τί διάβολο ! ἔχῃ τὸ θηλυκὸ τὸ γένος ;
Βλέπω 'στοῦ Παρθενῶνος τὴν κάθε μιὰ γωνιά,
καὶ μοῦ κτυπᾷ τὴν μύτη ἀνδρική παρθενιά.

Ποῦσαι, καϋμένη Βάσσω κι' ἀσίχισσα Ἑλένη,
νὰ ψάλλετε κανένα Σμυρνιώτικο χαβᾶ,
ἡ λιγερὴ φωνή σας τ' αὐτιά μας νὰ κουφαίνῃ,
καὶ νὰ φορῆτε πάντα τὸ φέσι σας στραβά ;
Ποῦ εἶναι καὶ σὺ τώρα, καϋμένη Πανανέ,
μὲ τὸ βρολί νὰ ψάλλῃς κανέναν ἀμανέ ;

Τράβα λοιπὸν ἀκόμη τὸ θεῖο σου δοξάρι,
καὶ παρηγόρησέ μας, μεγάλε βιολιτζή,
τουλάχιστον μὲ γλέντι ὁ τύφος νὰ μᾶς πάρῃ . . .
Ἐμπρὸς λοιπὸν, ἀβάντι, καϋμένη Μπογιατζή.
Ἄλῃ πασσᾶ μου σήκω καὶ βάλε τὸ φακίόλι,
νὰ 'δῇς καὶ τὴ Βασίλω πῶς τήνῃ πᾶν 'στὴν Πόλι.

ρην, τῆς ὁποίας ἡ ὠραιότης ἀδύνατον νὰ εὐρεθῇ καὶ μεταξὺ
τῶν Οὐρί τοῦ παραδείσου, καὶ ἥτις μόνον διὰ τὸν Μωχα-
μέτ καὶ δι' ἐσέ τὸν ἐπὶ γῆς ἀντιπρόσωπόν του εἶνε ἀξία.

— Εὐχαριστῶ Ὁσμάνη μου ἀλλὰ . . . ἡ Ἀγγλὶς ἐκείνη
τοῦ ἀπίστου Μιδαάτ, πρέπει νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς ἀγκάλας μου.
Αὐὼ ἔτη παρῆλθον, ἀφ' ἧς ἡμέρας τὴν εἶδον διερχομένην
ἐφ' ἀμάξης τὰ ἀνάκτορα τοῦ Δολμά-βακτσέ, καὶ ἔκτοτε
ἀπώλεσα τὴν ἡσυχίαν μου, τὸ χαρέμι μου δὲν ἐξασκεῖ
πλέον εἰς ἐμὲ οὔτε γόντρον, οὔτε εὐχαρίστησιν, καὶ ὅταν
ἐνίοτε πλησιάζω τὰς ὥρας μου Κιρκασίας, νομίζω ὅτι
ἔχω ἐνώπιόν μου ἐκείνην, διότι παντοῦ ἡ ξανθόκομος μορφὴ
τῆς πρὸ τῶν ὀμμάτων μου περυγίζει.

— Μὴ μὲ τὰ λέγῃς, Ἥλιε τοῦ κόσμου, διότι αἰσθάνο-
μαι ὁρμάς νὰ καταπνίξω τὸν ἄθλιον Μιδαάτ, ὅστις ἀφῆρ-
πασε τὴν εὐτυχίαν σου, καὶ ἂν ἀκόμη ὅλοι οἱ στρατοὶ τῆς
Μοσχοβίας τὸν ὑπερασπίζοντο, καὶ ἂν αὐτοὶ οἱ Ἀγγλικοὶ
στόλοι ἐκανονοδύλουν τὸ Γιλδίτζ.

— Τὸν ὑπεσχέθην τιμὰς καὶ πλούτη, διηνεκῇ βεζυρεῖαν,
ἐφαρμογὴν τοῦ Συντάγματος, τὸν ὑπεσχέθην ἐπὶ ἀδαμάν-
των νὰ περιπατῇ, καὶ τοὺς θησαυροὺς τῆς Μέκκας νὰ δια-

Μὰ νά ! ἐκεῖ 'στοῦ Τσόχα μεγάλη φασσαρία·
ἐγγλέζικα θὰ κάμουν ἀπόψε τὸν Ἀμλίτο,
κι' ἀπόψε δύο γλώσσας ἐκεῖ θὰ γίνουν μία . . .
Λοιπὸν γιουρρῶσι ὅλοι νὰ πάρετε μπιλιέτο.
Δόξα 'στοὺς Ὀλυμπίους, τιμὴ κι' εὐγνωμοσύνη,
δόξα καὶ 'στὴν Ἀγγλίαν, καὶ εἰς τὴ Ῥωμοσύνη !

Souris

Ο ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΤΩΝ.

Νεάπολις Αὐγουστοί.

Εἶναι ἀπερίγραφτον τὸ ἄλγος ὅπερ μὲ κατέχει ἀφ' ὅτου
ἀναγινώσκω εἰς τὰς ἐφημερίδας σας ὅτι αἱ Ἀθῆναι—ἡ ἐπι-
γειος αὕτη παράδεισος—κατέστη ἡ χώρα τοῦ Φαραῶ καὶ
τῶν δώδεκα αὐτοῦ πληγῶν· ἡ δὲ ἀθυμία μου κορυφοῦται,
ὅταν ἀναλογίζωμαι ὅτι οἱ ἀπόγονοι τοῦ Λεωνίδα καὶ τοῦ
Διάκου πίπτουσι θύματα κοιλιακῶν νοσημάτων. Φεῦ! βαβαί !
παππαί ! ἰαταταιάξ ! . . .

Πόσον ἀληθῶς εἶναι θλιβερόν, ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων μὲ
τὸν γλυκύτατον οὐρανόν της, τὴν ἐλαφροτάτην ἀτμο-
σφαῖραν, τὸν διαυγέστατον αὐτῆς ὀρίζοντα, τὴν γραφικὴν
τῆς τοποθεσίαν, μὲ τόσα ἄλλα μὲ, νὰ μαστιζέται ὑπὸ τῶν
βρωμερωτέρων ἀσθενειῶν ! mais . . . ah mais . . .

Τίني δὲ τρόπον νὰ σοὶ περιγράψω τοὺς παλμοὺς τῆς καρ-
δίας μου, ὅποταν βλέπω μακρὰν ἀπὸ τῆς ἀνοικτῆς θαλάσ-
σης τὸ ἀτμόπλοιον, κομίζον ἡμῖν τὰς εἰδήσεις σας. Ὁ
ἦτο ἀτυχὴς ἡ παρομοίωσις ἂν σοὶ ἔλεγον, ὅτι ἡ πτωχή μου
καρδιά ἀκολουθεῖ τοὺς παλμοὺς τοῦ ἑλικοῦ ἐν τῷ ἀτμο-
πλοίῳ ! Καὶ πῶς ὅχι, ὅταν φαντασθῶ ὅτι ὁ ἐν νεφέλαις
καπνοῦ φερόμενος ἐκεῖνος ἄγγελος, ἐνδεχόμενον νὰ μοὶ κο-
μίσῃ τὸν θάνατον τινὸς ἐξ ὑμῶν, κακὸν νὰ μὴν ἔχετε ! !

χειρίζεται, ἂν μίαν καὶ μόνην ἐσπέραν μ' ἄφινε νὰ διέλθω
μετὰ τῆς ὥρας Ἀγγλίδος. Ἐκεῖνος πρὸς οὐδὲν ἐλογίσθη
ταῦτα πάντα, ὑπεκρίθη ὅτι ἡ Ἀγγλὶς ἐκείνη οὐδεμίαν πρὸς
αὐτὸν ἔχει σχέσιν, καὶ τὴν ἐπαύριον κατάσκοποι διασπα-
ρέντες ἀνὰ τὴν πόλιν πρὸς εὐρεσιν αὐτῆς, μ' ἐβεβαίωσαν
ὅτι ἀτμοκίνητον τοῦ Δανιὴλ-Παπᾶ, ἔφερον αὐτὴν μακρὰν
τῶν ὁρίων τῆς ἐπικρατείας μου. Ἐτηλεγράφησα εἰς Δαρδα-
νέλλια, πλὴν τὸ ἀτμόπλοιον διέβη πρὸ τεσσάρων ὥρων.

— Ὑπάρχει Θεὸς καὶ ὁ Μωχαμέτης προφήτης. Ὁ ἀ μετα-
νοήσωσι τὰ σκυλιά . . .

— Ἐδιπλάσιασα τοὺς κατασκόπους, πλὴν οὐδὲν νὰ μάθω
ἡδυνήθην ὕστερον διετῶν ἀναζητήσεων, τί ἀπέγεινεν ἡ Ἀγ-
γλὶς ἐκείνη· καὶ τώρα ἀφοῦ ἐκ τοῦ ἔρωτος μανιώδης κατέ-
στρεψα τὸν Μιδαάτ καὶ συγκατέστρεψα μετ' αὐτοῦ — διότι
ἄλλως ἦτο ἀδύνατον — τοὺς γαμβροὺς μου Μαχμούτ καὶ
Νουρῇ πασᾶν, καὶ ἐφαρμάκευσα ἀπὸ τὴν λύπην τὰς ἀδελφάς
μου, μετὰ φόβου ἀναλογίζομαι ὅτι πράττει ἡ γυνὴ ἐκείνη
πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ ἐραστοῦ της. Δὲν σοὶ φαίνεται αὐτᾶ,
ποῦ γίνονται εἰς τὸ Λονδίον ὅτι εἶνε ὑποκινήσεις ;

— Ὁὰ φωνάζουν ὀλίγον κι' αὐτοὶ οἱ ἀπίστοι Ἐγγλέζοι

Ἀλλὰ μήπως εἶναι μόνον τοῦτο, τὸ ὁποῖον μὲ τρομάζει; πολλοὺ γὰρ καὶ δεῖ· μὲ τρομάζουν ἀκόμη οἱ ἐπικήδαιοι ῥή-
τορες, οἵτινες θὰ ἐκτραγωδήσωσι τὸν νεκρὸν φίλον μου·
φαντάσου δὲ ν' ἀποθάνῃ τις ἐξ ὑμῶν, καὶ ν' ἀναγνώσω τὸν
ἐπιτάφιόν του ἀρχόμενον ὡς ἐξῆς: ἀδ' παρὼν νεκρὸς ἔπασσε
θῦμα ἀκρατήτου διαρροίας! . . . » Ἐν πρᾶγμα μόνον μὲ
παρηγορεῖ ὅτι πᾶς τις θὰ ἐδίσταζε ν' ἀπαγγεῖλῃ ἐπιτάφιον
εἰς νεκρὸν, ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ ὁποίου ὡς ἀξιοσημειώτων
σελίδων θὰ ἀπέσπασε τὸ τελευταῖον τοῦτο γεγονός, καὶ ὑπὸ
τὴν ἐποψὴν αὐτὴν εὐχαριστοῦμαι, διότι τὰ κοιλιακὰ νοσή-
ματα ἐφίμωσαν τὰ στόματα τῶν ῥητόρων μας. Μολονότι
οἱ νεώτεροι Ἕλληνες, καὶ κατ' ἐξοχὴν οἱ Ἀθηναῖοι, πλὴν
τῶν τελευταίων θλιβερῶν γεγονότων, ἐπ' οὐδενὶ ἄλλῳ ἀν-
δραγήματι δύνανται νὰ καυχηθῶσιν.

Ἀλλὰ τίς ἡ μάλιστα ἢ τοσοῦτον ἀπηνῶς ἐπιπεσοῦσα κατὰ
τῶν ἀκάκων αὐτῶν προβάτων, τῶν ἐν εἰρήνῃ καὶ ἁρμοσίᾳ
βιούντων, τῶν θανασίμων τοῦ αἵματος πολέμων—τῶν μι-
σούντων καὶ ἀποτιναζάντων τὴν μάχαιραν, τῶν φίλων τοῖς
πᾶσι φρονούντων, τῶν ἀγαθωτάτων Ἀθηναίων, τῶν ἀεργῶν
καὶ φιλησύχων τῆς πρωτεύουσας πολιτῶν;

Ἄλλ' ἰδοὺ ἐν φάσμα με κεφαλὴν ξυραρισμένην καὶ ἀπα-
στράπτουσαν ὡς οὐράνιον φαινόμενον, μὲ ὀφθαλμοὺς ἐμβα-
θύνοντας ὡς ὀμφαλοὺς, μὲ μῆλα ἐξωγκωμένα ὡς ἀποστή-
ματα, μὲ παρειὰς διαφανεστάτας, μὲ μίαν σιαγόνα κατὰ
τὴν στενοτάτην τῆς λέξεως ἐκδοχὴν, καὶ μὲ ἀμφοτέρας
τάς ὀδοντοστοιχίας ὡς ἀναλλοιώτους. Ἡ εἰκὼν αὕτῃ τῆς
κεφαλῆς σὰς δίδει καὶ περὶ τοῦ ὅλου σώματος τὴν ἰδέαν
κατὰ τὸ—ἐξ ὄνυχος τὸν λένοντα.—Βλέπετε ὅτι δὲν ἐπὶ ἡλ-
θεν ἐντελής τῆς ἀνθρωπίνου μορφῆς ἀλλοιώσεις: τὸ πολὺ
νὰ ἐκλάβῃς τὸ φάσμα μου ὡς οὐραγοτάγγον, μὲ κίνδυνον
μόνον νὰ προσβάλετε τὰ δασοβίωτα αὐτὰ ζῶα, ἅτινα οὐδέ-
ποτε ἀποθνήσκουν ἀπὸ διάρροιας.

Πλὴν τί βλέπω . . . τὸ φάσμα μου κινεῖται . . . περιπα-

τεῖ . . . ἀνοίγει τὰ χεῖλη του (συγγνώμην τοὺς ὀδόντας του)
ζητεῖ νὰ μοὶ ὁμιλήσῃ . . . νά! . . . μοὶ ὁμιλεῖ . . . σιωπή-
σατε πάντες . . . σκασμός! . . .

Τὸ φάσμα. Ἰδὲ πῶς ἡ κεφαλὴ μου ἐχερσώθη, πῶς ἡ
κοιλία μου ἐκένωσεν! . . . ὁ τύφος καὶ ἡ διάρροια, ἡ δυσεν-
τερία καὶ τὰ βακτηρίδια ἐπέπεσαν κατ' ἐμοῦ καὶ μὲ ἐτε-
λείωσαν . . . Πλὴν δὲν πταίει τὸ νερὸν, οὔτε τὸ Κεφαλάρι,
δὲν πταίει τὸ ἐν Κηφισίᾳ ἐδρεῖον τάγμα, δὲν πταίουσιν τὰ
φροῦτα οὔτε αἱ ὑπόνομοι, δὲν πταίουσιν οἱ ἀπόπατοι, οὔδ' αὖ
τὰ ἀποχωρήματα, οὔτε τὰ οὐρητήρια, οὔδ' αἱ οὐρήθραι πταί-
ουσιν. . . . (Μετά τινα σιωπὴν) Καθαρίσατε ὅλα αὐτὰ, κα-
θαίρεσατε ἀκόμη τὸ τάγμα, ἀνοίξατε ὑπονόμους, κενώσατε
τοὺς ἀποπάτους, μεταβάλετε ἀκόμη αὐτοὺς εἰς κρεμαστοὺς
κῆπους, μὴν τρώγετε φροῦτα, μὴν οὐρῆτε ἀκόμη, τίποτε
τίποτε! . . . μετὰ παρέλευσιν ὀλίγου χρόνου, ὅλα αὐτὰ θὰ
ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν προτέραν αὐτῶν κατάστασιν! . . .
(Μετά τινα σιωπὴν) Μάτην ὁ Δεληγιάννης κόπτεται, καὶ
ὁ Σκιαδαρέσης ἀποθνήσκει, καὶ ὁ Βαλέττας ἀσθενεῖ, καὶ ὁ
Ράλλης κοπιᾷ, καὶ ὁ Καμπούρογλος ἀναγράφει ὅλας αὐ-
τὰς τὰς ἀνοησίας! . . . (Κάμνει ἐν βῆμα ὀπισθεῖν) Τὰ
κακὰ ἐγκοινοῦνται ἀλλοῦ . . . μὴ ζητῆτε τὰ κακὰ ἐν ἑαυτοῖς,
ἀλλ' εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι τὰ κάμνουν! (Κάμνει ἐν βῆμα
πλάγιον) Μὴν πειράζεστε τὸν Βελέντζαν, οὔτε τὴν συμμο-
ρίαν του, μήτε τὰ ἀποχωρήματα, μήτε τοὺς ἀποπάτους. . .
(Κάμνει δύο βήματα ἐμπρὸς) Συλλάβετε τὸν Δήμαρχον
καὶ τὸ Δημοτικὸν συμβούλιον, τὸν Νομάρχην, τὸν ἀστυνό-
μον, τὸν ὑπουργόν, ἐκδάρτε τοὺς, κρεμάσατε τὰ τομάρια
αὐτῶν, καὶ χαράξατε ἐπ' αὐτῶν τὰ κάτωθι λόγια:

«Ἐνθάδε κεῖνται μερικοὶ ἄχρειοι, οἵτινες, ἀφοῦ κατε-
πλημύρισαν τὸ ἐλληνικὸν γένος ἀπὸ τὰ κακὰ τῶν (ἐν-
ταῦθα σημειοῦνται ἐν πεζῷ λόγῳ, ἢ καὶ μὲ στίχους τὰ
κυριώτερα: κλοπαί, παραχαράξεις, ἐθνικαὶ Τράπεζαι, γαῖαι,
διάρροια, δικηγόροι, οἰκόπεδα, ἀπόπατοι, γραμματόσημον

καὶ τίποτε περισσώτερον.

— Ἔρεῖς τί σκέπτομαι; Αὐτοὶ οἱ Ρωμηοὶ εἶνε διαβο-
λάνθρωποι, μ' ἔρχεται νὰ ἐκμυστηρευθῶ εἰς τὸν Κουντου-
ριώτην ὑποσχόμενος αὐτῷ καὶ Ἡπειρον καὶ Θεσσαλίαν καὶ
Μακεδονίαν καὶ Κρήτην, ἐὰν δυνήθῃ νὰ μὲ φέρῃ τὴν Ἀγ-
γλίδαν.

— Τόσοι τόσοι βοηθούμενοι ἀπὸ τὸν μέγαν Θεὸν διὰ νὰ
οἱ εὐχαριστήσωσι δὲν κατώρθωσαν ν' ἀνεύρωσι τὴν Ἀγ-
γλίδαν καὶ πιστεύεις ὅτι αὐτὸς ὁ ἄπιστος Γιουνάν θὰ ἐπιτύ-
χῃ περισσώτερον; Ἐχε πίστιν εἰς τὸν Μωχαμέτη, κυρίαρχε
τοῦ κόσμου ὅλου, καὶ ἐντὸς ὀλίγου θ' ἀναλάβῃς τὴν ἡσυ-
χίαν σου.

— Ἄλλ' ἂς ὑπάγωμεν εἰς τὸ Μάλτα-κίόσκ, θέλω νὰ ὁ-
μιλήσω πρὸς τὸν Μιδαάτ, ἀκολουθεῖ μοι.

Ὁ Ὅσμαν πατῆς προσέκλινεν, ἡ δὲ Α.Μ. ἐγερθεῖσα προσ-
πορεύετο. Κατήλθον εἰς τὸν κήπον καὶ διὰ τῶν δενδροστοι-
χιῶν ἐβάδιζον πρὸς τὸ Μάλτα-κίόσκ, ὅπερ κεῖται εἰς τὸ
τέλος τοῦ κήπου τῶν ἀνακτόρων τοῦ Γιλδίζ. Εἰκοσι βήματα
ἀπὸ τοῦ Σουλτάνου καὶ τοῦ Ὅσμαν πατῆς εἶπετο συγο-
δία δέκα ἀτόμων πολιτικὰ ἐνδεδουλευμένων, καὶ τοὶ ἦσαν ἀνώ-

τεροι τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς. Ἐλαφραὶ ζεφύρου πνοαί
ἐπαιζον μὲ τὰ φύλλα τῶν δένδρων, ἡ σελήνη ἐκατοπτρί-
ζετο εἰς τὰ κρυσταλλώδη νερά τεχνητῶν λιμνῶν, ἀπομε-
μακρυσμένη μουσικὴ ἔπεμπε τοὺς τελευταίους ἤχους, ὁ θό-
ρυκος τῆς μεγαλοπόλεως ὀλονὲν ἀμυδρότερον ἔφθανε τὰς
ἀκοάς, τὰ φῶτα τῆς ἑορτῆς ἐτρεμόσβυνον, ἐνῷ ὁ Σουλτάνος
ἤρξατο νὰ διακρίνῃ διὰ μέσου τῶν πυκνῶν ἀναδενδράδων
τοὺς λευκοὺς τοίχους τοῦ Μάλτα Κίόσκ.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

Ἐν Νέᾳ Ῥώμῃ 27 Ἰουλίου 1881.

Ε. Κ. Κ.

κτλ. κτλ.) ἐν τέλει ἐτάφησαν ὑπὸ ταῦτα καὶ οἱ ἴδιοι»
 «Ἔστω ἡ μνήμη αὐτῶν εἰς αἰώνιον ἀνάθεμα.»

Μπαρμπούνης.

Υ. Γ. Τὴν στιγμήν ταύτην ἀναγινώσκω ἐν τῇ ἰταλικῇ ἡμερίδι ὁ «Φαμφούλα» ὅτι δολοκλήρον τὸ δημοτικὸν συμβούλιον τοῦ δήμου Ρόκκα—Σπινανέτι, κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ Κακουργιοδικείου εἰς δεσμὰ, κατηγορούμενον ἐπὶ διαφοροῖς ἐγκλήμασι, πλὴν ἀνθρωποκτονιῶν

Ὁ τρυφερός Δὸν Κισώτης.

Εἰς τὴν ἀπαράμιλλον γελοιογραφίαν τοῦ τρυφεροῦ Δὸν Κισώτου (Ν. Λεβίδου), ἣν ἐσκιαγράφησεν ὁ ἀριστοτέχνης κάλαμος τοῦ φίλου συνεργάτου μας κ. Κωνσταντίνου Ἱεροκλέους, δὲν τολμῶμεν ἡμεῖς οὔτε σκιὰς οὔτε γραμμὰς νὰ προσθέσωμεν. Ἄν καὶ δὲν ἀνέγνωμεν τὰ φλυαρήματα τοῦ καλοῦ παιδός, συμμεριζόμεθα καθ' ὅλα τὰ ὑπὸ Χεσμέ τοῦ Ἰμβρίου δι' αὐτὸν γραφέντα, καὶ τὸν διαβεβαιούμεν ὅτι ἂν δὲν θέλῃ νὰ τὰ ἔχῃ μετ' Χεσμέδες, ἐφ' ᾧ καὶ θὰ ἐδέσθῃ ἄχρι τοῦδε μετ' ἀγρυζίαν, πρὸς χάριν τοῦ εὐχαρίστως ἀναδεχόμεθα νὰ τὰ βάλῃ μετ' ἡμᾶς.

Καλεδάν.

ΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΜΟΥ

Ἠγάπησα πάντοτε τὰς ἐλδρομάς, ὡς ἐν τῶν δραστηριωτέρων φαρμάκων ἐναντίον τῆς μονοτονίας. Εἶναι ἀληθές ὅτι ὅταν μένω ἐν Ἀθήναις ἐπιθυμῶ νὰ φύγω, καὶ ὅταν φεύγω ἐπιθυμῶ νὰ ἐπανέλθω· ἀλλ' αὐτὸ ἀκριβῶς ἀποτελεῖ τὴν εὐδαιμονίαν μου. Ἐπίσης, ὅταν πρωθυπουργῇ ὁ Κουμουνορος, θέλω νὰ ἐπανέλθῃ ὁ Τρικoupης· καὶ ὅταν ἐπανέρχεται ὁ τελευταῖος, ἀρχίζω νὰ ἐπιθυμῶ τὸν πρῶτον. Τὴν παρομοίωσιν ἡδυάμην νὰ ἐπεκτείνω καὶ εἰς τὰς γυναῖκας· θὰ ἔλεγον ὅτι ἡ κατὰκτησις μιᾶς γενιᾶς τὸν πόθον τῆς ἄλλης· θὰ τὸ ἔλεγον, ἂν δὲν ἐφοβούμην σκηνὰς, ζηλοτυπίας καὶ ἀπιστίας· καὶ εἶμαι τόσο δειλὸς πρὸς τὰς γυναῖκας· οὐχ ἥσσαν σπεύδω νὰ ὑπομνήσω πρὸς ἐκείνην, ἣτις θὰ ἐδέχετο τὴν ὑπόμνησιν :

«Mais, Madame, après tout, je ne suis pas un ange».

Ἡ Σύρα ἦτο ὁ πρῶτος σταθμός μου. Ἀλλόκοτος νῆος αὐτὴ ἡ Σύρα. Μετ' αὐτὴν δύναμιν δύνασαι νὰ τὴν ἀγαπήσῃς καὶ νὰ τὴν μισήσῃς. Ἔχει τόσο κομψὰς Συριανὰς· καὶ εἶναι τόσο ἀνοστοὶ τὰ ἄρρενα ἡμίση της. Εἶναι τόσο μαγικὴ ἡ θάλασσά της καὶ τόσο ἄτερπνος ἡ ξηρὰ της. Κουράζεσαι ὅταν ἀναβαίνῃς τοὺς ἀνηφόρους της· κουράζεσαι καὶ ὅταν πλανᾷσαι εἰς τὴν πλατεῖάν της. Αἶφνης τὴν νομίζεις ὅλην ἐξοχὴν καὶ μετ' ὀλίγον τὴν φαντάζεσαι ὅλην ἐν καφενεῖον. Πιστεύεις διὰ μίαν στιγμήν, ὅταν τὸ πρῶτον ἐκβάλλῃς εἰς τὴν μαγικὴν θέσιν τῶν Βαπορίων της, ὅτι δύνασαι νὰ διέλθῃς ἐκεῖ βίον δολοκλήρον· καὶ μετὰ ταῦτα πείθεσαι ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ διημερεύσῃς εἰκοσιτέσσαρας ὥρας. Βλέπεις τώρα τοὺς νεανίσκους της καθίδρους ἐξ ἐργασίας· καὶ ἄλλοτε καθίδρους ἐξ ἀργίας· τοὺς φαντάζεσαι πλήρεις ἐνεργείας καὶ τοὺς βλέπεις πλήρεις ρακῆς. Δύνασαι νὰ στοιχηματίσῃς ὅτι ἡ Σύρος εἶναι ἡ πλουσιωτέρα τῶν νήσων· καὶ

χάνεις τὸ στοιχημὰ σου, διότι ἡ Σύρα διατελεῖ ἐν παρακμῇ. Τὴν μακαρίζεις τώρα διὰ τὸν Βαφειαδάκην της· καὶ στιγμὴν μετὰβάλλεις γνώμην, εὐχόμενος πρὸς χάριν της ἀλλαγὴν Δημάρχου. Κάλλιστος ὁ νέος ἀστυνόμος της σήμερον· αὐριο θ' ἀναγκασθῇ νὰ τὸν ἐλέγξῃς ὡς ἄπλοῦν τυμπανοκρούστην, περιοριζόμενον νὰ ἐκδίδῃ γελοίας περιοριστικὰς διατάξεις. Φαντάζεσαι ὅτι σήμερον θὰ διασκεδάσῃς καὶ κατακλιόμενος χαίρεις ὅτι δὲν ὑποκτόνησας ἀπὸ πληξίν.

Τί εἶναι ἡ Σύρα ;

Μία ἀπογεματιανή, ὅπου βλέπεις τὰ ὠραιότερα τῶν κεραιῶν καὶ ἀκούεις τὰ σαχλότερα τῶν πραγμάτων.

Εἶσαι τόσο ὠραία ὡς ὑποστιγμή, ἀλλὰ καὶ τόσο σαχλὴ ὡς περίοδος βίου, ὦ Σύρα !

Ἄν ἡ πνευματώδης καλλονὴ τῶν γυναικῶν σου σκεπάζῃ μετ' ῥόδα τοὺς γυμνοὺς σου βράχους, ἀλλὰ τῶν ἀνδρῶν σου ἡ πνευματώδης μανία σὲ ἐξαντλεῖ καὶ σὲ μεταβάλλει εἰς κολοσσαῖον ταίπουρον, ὅπερ λέγεται Σύρα.

Ὁ Ἀριστοτέλης ἔλεγεν ὅτι ἂν ὁ κόσμος τελειοποιηθῇ, γυναῖκες πλέον δὲν θὰ γεννῶνται· ἐγὼ φρονῶ ὅτι ἂν ἡ Σύρα ἀναγεννηθῇ, ἄνδρας πλέον δὲν θὰ παράγῃ.

Ἐπάρχουσι καὶ ἐξαίρέσεις· ὅλοι οἱ φίλοι μου εἶναι ἐξηρημένοι — ὄχι δυστυχῶς καὶ τῆς ἐπιστρατείας.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές).

Κρε—Κρε.

ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ.

Ἐκ νεκρολογίας περὶ τοῦ ἐν Καλάμαις ἀποθανόντος ἱατροῦ Οἰκονομοπούλου, δημοσιευθείσης ἐν τῇ *Παλιγγενεσίᾳ*. Ὁ κ. δημάρχος ἐξ ὀνόματος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ἀπήγγειλε ἀποχαιρετισμὸν ἐπὶ τοῦ φερέτρου, ἀρχίσας ὡς ἑξῆς :

«Κύριε (!) Οἰκονομόπουλε.»

Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι θὰ ἐτελείωσε μετ' αὐτοῦ τὸ σᾶς παρακαλῶ νὰ δεχθῇτε τὴν ἐκφράσιν τῆς ὑπολήψεως, μετ' ἧς διατελοῦμεν κλπ.

* *

Βοηθὸς ἄλεπτος στοιχηματίζει νὰ γευθῇ παρὰ τινι πλουσίῳ, ὑπὲρ τὸ δέον φιλαργύρῳ. Μεταβαίνει ὅθεν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος εἰς τὴν οἰκίαν τούτου καὶ ἀκούσας ὅτι ὁ οἰκοδεσπότης γευματίζει, ἀρχίζει νὰ λέγῃ μεγαλοφώνως ὅτι λυπεῖται διὰ τὸ ἀκατάλληλον τῆς ὥρας, ἀλλὰ καὶ φοβεῖται ν' ἀναβάλῃ τὴν ἐπίσκεψιν, ἐπειδὴ πρόκειται περὶ βεβαίου κέρδους δεκακισχιλίων δραχμῶν. Ὁ φιλάργυρος ἀκούων ταῦτα παρουσιάζεται, τὸν προσκαλεῖ καὶ ὅπως μὴ περιμείνῃ τὸν παρακαλεῖ νὰ συγγευθῇ. Μετὰ τὸ γεῦμα τὸν ἐρωτᾷ περὶ τῆς ὑποθέσεως διὰ τὴν ὁποίαν ἦλθε.

Ἰδού, τῷ ἀπαντᾷ ὁ βοηθός. Ἔχετε θυγατέρα διὰ γάμον;

— Μάλιστα.

— Τῇ δίδετε ἑκατὸν χιλιάδας προίκα;

— Ναί.